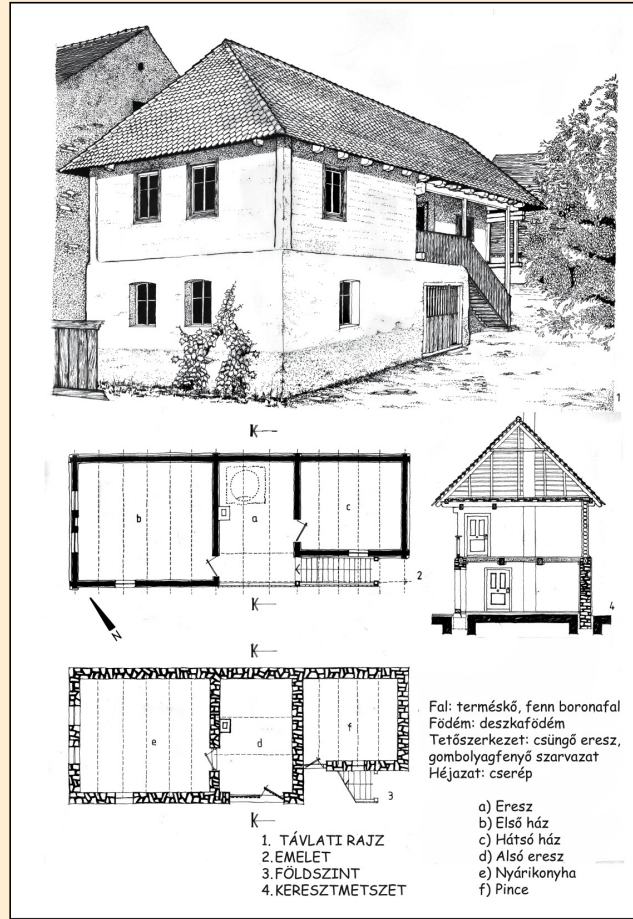

... A falu lakóházainak 1/3-a fából épült. A faházak és kőházak alaprajzi tagolódása hasonló. Külső megjelenésük egészen más képet mutat, ami az építőanyag természetéből adódik. Történelmileg a faházak voltak előbb, viszont a kőházak maradtak jobban fent. A faházak minden esetben magas kőalapokra épültek. Ezt a terep erős lejtése alakította így.

Lejtőre merőlegesen elhelyezett ház amely egy oldalával a földre támaszkodott, a lejtő felőli oldala alatt magas alapot kapott. Ide került a pince, amit a későbbiek során a nyárikonyha váltott fel, a pincét arrább tolva a földre. Így kétoszlatú, majd háromszatú alagsor alakult ki. Ez annyira megszokott lett, hogy mikor egyenes terepre épült a ház, teljes alagsort építettek kőből, ahol a nyárikonyha, pince, fasszín kapott helyet. A lakószint alaprajzi beosztása nagyjából háromszatú középeresz, egész Székelyföldre jellemző típus. Természetesen a kétoszlatú alaprajz is jelen van. (A szegényebb emberek háza).

A fenyőboronafal hasonlóan a csűrőkéhez, a régebbi házaknál bárdolatlan gombolyag fal, a sarkakon merevgereszekkel, később a bárdolt falak a farkasfogasépítéssel készültek. A falak kívül-belül tapasztva voltak, az utóbbi időkben vakolták. A meszelés színe eredetileg fehér és világoskék, ma drappos, zöldes árnyalatok a dominánsak. Az ősi házak csüngőereszes tetőszerkezetét aránylag hamar felváltotta a támasztott eresztű tetőszerkezet, ami a kőházakra jellemző, és ezek hatásával magyarítható.

A tetőforma is korán átvette a szászos nyeregtetős vagy csonka kontyos formát, ami a cserép elterjedésével egy időben hódított, de azért szép számban akad az ősinek mondható kontyos tető is. A fatornác, amely a ház hosszanti, udvar felőli homlokzatát díszíti, jellegzetes és mozgalmatlan látványt nyújt az „emeletes”-nek tűnő, magasan lévő faházaknak. A földtől lépcsőfeljáratok mindig az udvar belseje felől indulnak (a gazdasági udvarral való kapcsolat fontosabb, mint a vendégek fogadása), a lépcsők díszes, rácsos tornácajtókkal vannak lezárva.

... A telek (porta) legnagyobb épülete a csűr. Ott ahol a telek nagysága lehetővé tette, a keresztcsűrös telek típusát találjuk.

A Székelyföldön szinte mindenütt fellelhető, három részre tagolódó (istálló, csűr, odor) típus a legelterjedtebb a faluban. A falu-szővet sűrűsödése, a telkek osztódása a helyszűke kialakított egy jellegzetes "L" alakú gazdasági épületet, ami a csűr és a szekérszín összeépítéséből jött létre. Az odorhoz kapcsolódó szekérszín (fölötté szénatartó) sok helyen a házból kikerült kemencének is helyet ad, itt tartják az összehasogatott fát is.

Jellemző, hogy a tyúkólak, az árnyékszék, sőt még a kutyapajta is hozzá van ragasztva ehhez az épületkomplexumhoz.

A csűrök – ellentétben a szomszédos Almással, ahol jellemző a kőcsűr – itt Lövértén kizárólag fenyőfából épültek. Az 1850–1900 években épültek szerkezete medvegerezdes boronafal, gombolyag vagy két oldalán bárdolt rakofákból, csüngőereszes, tetőszerkezettel. A száadfordulótól errefelé megjelent a négy oldalra kifaragott gerendákból farkasfogas összeillesztéssel készült falszerkezet. A tetőszerkezet viszont nem változott, maradt a koszorúfás csüngőereszes típus.

A fedőanyag kizárólag hegyesvégű apró cserép, ami az ősi zsuppos fedést már korán, az 1800-as évek közepétől kiszorította Sajnos, az 1970-es évek után megjelent itt is (mint egész Székelyföldön) a hullámpala. Az istálló falait kívül-belül tapasztották, meszelték. A régi épületek halványkék festése volt itt is az általános, de a fehér is használták. A házak színe változott (zöld, krém, sárga), de az istállót nem festették át. Lövétei jellegzetesség még az is, hogy sok gazdasági udvar ki van kövezve gombolyag patakkövel, mezővárosi udvarterek hangulatát idézve.

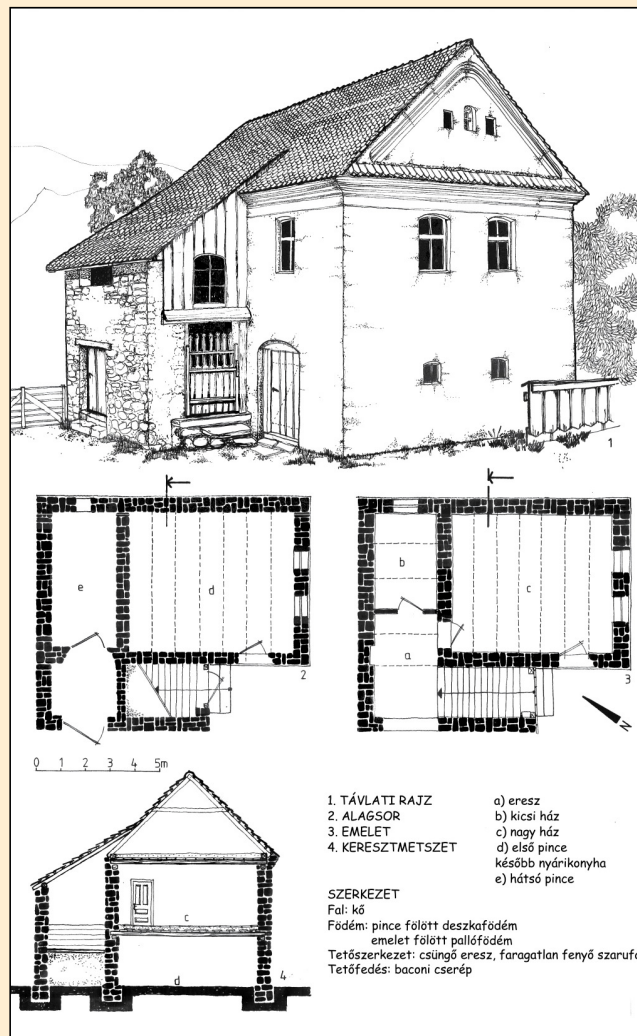
Lövéte ♦ Település

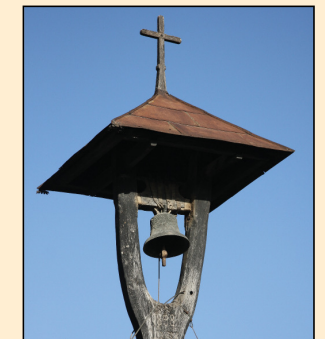

FALUKÉP-
VÉDELMI
PROGRAM
2009

Hargita Megye Tanácsa

Lövete • Turizmus

FALUKÉP-
VÉDELMI
PROGRAM
2009

Harghita Megye Tanácsa